

спрямовується громадами; підтримці громадських ініціатив; підтримці розвитку малого бізнесу в сільській місцевості; підтримки інноваційних громадських ініціатив щодо розвитку альтернативної енергетики.

Інноваційною метою проекту «Місцевого розвитку, орієнтованого на громаду» є розвиток спроможності місцевих громад та представників місцевих органів влади до участі в спільному процесі прийняття рішень та спрямування їх на співпрацю всіх зацікавлених сторін. Принциповим є перебіг процесу «знизу до гори», із залученням партнерів нижньої, середньої та вищої ланок.

Даною концепцією передбачається надання організаціям громад невеликих грантів для фінансування їх пріоритетних заходів, розроблених на принципах самодопомоги та державно-приватного партнерства, коли кожний із партнерів несе свою частку витрат на заходи розвитку. В інноваційних енергозберігаючих мікропроектах частка МРГ може досягати 70%, як це було для ГО «Спільна думка» в Чутівському районі. Максимальна сума гранту від МРГ сягає еквіваленту 20 тис. дол.

Отже, дана концепція МРГ за час свого існування, сприяла покращенню якості освіти, збереженню енергії, громадському здоров'ю, та охороні довкілля, покращенню якості життя 1,2 млн. українців. Проект підтримав процес ефективного самоврядування, поширюючи принципи прозорості та підзвітності на місцевому рівні.

УДК 338

О.В. Христенко, к.е.н., ст. викладач
М.В. Шаповал, Н.С. Власенко, студенти
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕНЕРГЕТИЧНОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

Забезпечення економічної стабільності та належного розвитку суспільства загалом потребує ефективного розвитку науково-технічного прогресу та інноваційної діяльності в країні.

Розвиток енергетики є одним з найважливіших пріоритетних напрямків інноваційної діяльності України. Розвинений паливно-енергетичний комплекс дозволяє забезпечити енергозбереження, енергобезпеку та енергоефективність в країні, стабільний розвиток економіки, зменшення впливу інших держав за рахунок використання власних енергетичних ресурсів. Оскільки особливістю економіки України є великий об'єм енергомістких галузей, таких, як металургія, хімія, будівництво, то вплив на них дуже великий. Тому для України є важливим розвиток поновлювальних та альтернативних видів енергії. Таким чином, головним завданням інноваційної діяльності в паливно-енергетичному комплексі є створення оптимального паливно-енергетичного балансу держави. Це завдання передбачає три головних складових:

1. Зменшення питомих, а згодом і загальних, витрат паливно-енергетичних ресурсів для забезпечення сталого економічного розвитку держави, яке повинно включати програми підвищення ефективності енерговиробництва та використання енергії.

2. Збільшення частки споживання вугілля та електроенергії АЕС за рахунок зменшення частки використання газу.

3. Зменшення долі імпортованих паливно-енергетичних ресурсів та збільшення долі власних енергоресурсів, пошук та реалізація виробництва енергії використовуючи новітні відновлювані джерела енергії.

Економічно досяжний річний енергетичний потенціал нетрадиційних та відновлюваних джерел енергії (НВДЕ) відповідно до Енергетичної стратегії розвитку України в 2030 р. повинен становити 57,7 млн. т у.п. (у 3,7 раза більше ніж у 2005 р.), зокрема поновлюваних природних джерел енергії – 35,5 млн. т у.п., позабалансових (нетрадиційних) – 22,2 млн. т у.п. [1].

Основними напрямками використання відновлюваних джерел енергії в Україні є: вітрова енергія, сонячна енергія, енергія річок, енергія біомаси, геотермальна енергія, енергія навколишнього природного середовища з використанням теплових насосів. Перспективним напрямом розвитку нетрадиційних та відновлюваних джерел енергії в Україні є використання вітрової енергії. Так, передбачається збільшити обсяги використання потенціалу вітроенергетики з 0,018 млн. т

у. п. у 2005 р. до 0,7 млн. т у. п. в 2030 р. Розвиток вітроенергетики повинен базуватися на світових досягненнях у цій сфері з урахуванням екологічних вимог і з максимальним використанням вітчизняного науково-технічного і виробничого потенціалу. Як наслідок, у 2008 р. галуззю зацікавилися інвестори: потужність шести вітроелектростанцій, будівництво яких буде завершено в найближчі роки, становить 1300 МВт – майже в 15 разів більше, ніж виробляється електроенергії з вітру в Україні нині [2].

Необхідно зазначити, що підтримка проектів альтернативної електроенергетики в Україні з 2009 р. є частиною державної стратегії, закріпленої на законодавчому рівні. Це можливо завдяки спеціальній системі “зелених” тарифів, уведеної відповідно до Закону України “Про внесення змін у Закон України “Про електроенергетику” відносно стимулювання використання альтернативних джерел енергії” [3].

На кінець першого півріччя 2014 року загальна електрична потужність об’єктів відновлюваної енергетики, які працюють за “зеленим” тарифом, в Україні становила 1419 МВт, з яких загальна потужність вітроелектростанцій – 497 МВт, сонячних електростанцій - 819 МВт, малих гідроелектростанцій – 77 МВт, об’єктів виробництва електроенергії з біомаси та біогазу - 26 МВт. Встановлена потужність об’єктів, що виробляють теплову енергію з відновлюваних джерел енергії, перевищила 1070 МВт.

Для вітчизняної відновлюваної енергетики, темпи розвитку якої не тільки збереглися, але і суттєво збільшилися, 2013 рік в цілому став показовим. Так, саме у 2013 році встановлена потужність об’єктів відновлюваної енергетики майже подвоїлась та перевищила 1 ГВт, а річний обсяг виробленої з відновлюваних джерел електроенергії ще у вересні перевищив 1 млрд. кВт•г. Укладено перший контракт на постачання вітрогенераторів вітчизняного виробництва до Казахстану.

Отже, стрімка та позитивна динаміка розвитку відновлюваної енергетики є результатом послідовної та виваженої державної політики, спрямованої на розвиток сфери використання відновлюваних джерел енергії, що забезпечує підвищення екологічної та енергетичної безпеки, розвиток промисловості та диверсифікацію джерел енергії.

Список використаних джерел:

1. Енергетична стратегія України на період до 2030 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 р. № 145-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zason1.rada.gov.ua.
2. Синяк Д., Хомяков В. Віднесені вітром [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kontrakty.com.ua/show/ukr/article/42/29200911874.htm>.
3. Кокоба А. Зелений світ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.investgazeta.net/praktika/zelenyj-svet-158415/1>.

УДК 330.341.1

О.В. Христенко, к.е.н., ст. викладач

І.В. Якименко, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

СУЧАСНИЙ СТАН ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Актуальність досліджень інноваційних процесів як в цілому по Україні, так і в її окремих регіонах обумовлена необхідністю вирішення завдань щодо зміцнення конкурентних позицій вітчизняних підприємств на зовнішніх та внутрішніх ринках. Як відомо, на сьогоднішній день в нашій країні спостерігається низька інноваційна активність підприємств, що є наслідком відсутності системного підходу до здійснення інноваційної політики, недостатньої державної підтримки, невеликої кількості власних коштів підприємств, неспроможності швидко пристосуватися до різких змін в економіці країни. Для кожного регіону України є важливим завданням вибір індивідуального напрямку розвитку інноваційної діяльності [1].

Головним напрямом інноваційного розвитку Полтавської області обрано створення цілісної системи інфраструктурного забезпечення інноваційної діяльності в машинобудівній, будівельній, транспортній галузях, нафтогазовидобувному комплексі, сфері захисту навколишнього середовища, сільському господарстві та переробній галузі [2].